

De Hipparchos Saga

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Karel van Laarhoven

ISBN: 978-90-484-2535-8
NUR: 333

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

KAREL VAN
LAARHOVEN

DE HIPPARCHOS
SAGA

Het niet onderzochte leven is niet waard om te leven

Plato

INHOUDSOPGAVE

Deel Een De Koepel	9
1 Stemmen	10
2 Jeremia, wat gebeurt er?	13
3 Hannah, een zware last	17
4 Jonathan, door ervaring wijs geworden	20
5 Jozef, zelfvertrouwen of wantrouwen?	23
6 Fatimah, het goede voorbeeld	26
7 Gonsalves, de wachter	29
8 Eerste gezamenlijke overleg	38
9 Op zoek naar bondgenoten	40
10 Twijfelen	41
11 Hannah zoekt medestanders	46
12 Ze durven	48
13 Jeremia heeft steun nodig	52
14 De spelletjes van Verah, Veron en hun vriendjes	54
15 Op zoek naar de grote ontsnapping	56
16 Het proefonderzoek	60
17 Het onderzoek van Bas	63
18 Het onderzoek van Max	66
19 Het onderzoek van Jonas	68
20 Wat hebben ze gevonden en wat willen ze nu eigenlijk?	72
21 Barbarah, vlinders in de buik, wat moet ze er mee?	75
22 Kikah en Ramon, nukkig en liefdevol	79
23 Vervolgoverleg	82
24 Ramon, einde van zijn houdbaarheid!	84
25 Jeremia en Ramon en de geheimen van de oude Tsching	92
26 Twijfelaars zijn geuzen!	95
27 De vertwijfeling van Tsching	99
28 De vlucht van Barbarah	104
29 Tussen hoop en vrees	111
30 Geeft Zodiac zijn geheim prijs?	116

31 Het dagboek van Kato	123
32 Het vriendenboek van Jenek en Jana	127
33 De zieners van Arizona	131
34 De groene golf	141
35 Onbehagen en ontwaken	151
Deel Twee Terug naar de natuur!	176
36 Een veilig heenkomen?	177
37 Wie doet mee?	188
38 Het vertrek	194
39 De grotten	197
40 De kronieken	207
41 De hangbruggen	211
42 De kronieken	218
43 De laterale grotten	221
44 Opening van zaken	225
45 Een onvermijdelijk besluit	233
46 Waar blijven ze?	240
47 De kronieken	250
46 Een bijna onmogelijke opgave	257
49 Terug in de koepel	260
50 Drie jaar later	266
51 Arica, Vijftig jaar later	270
52 De erfenis van Jeremia en Barbarah	281
53 De fabel van de stemmen	283
Toelichting bij de titel	286

DEEL EEN

DE KOEPEL

1

STEMMEN

Terrajaar 4.565 Nieuwe Tijd

‘Kom! Kom naar buiten!’

In mijn hoofd bonst het op het ritme van mijn hartslag. Geïrriteerd verleg ik mijn hoofd op mijn bezwete kussen. Het bonzen blijft onuitstaanbaar dreunen, een doffe pijn wringt achter mijn ogen, tegelijkertijd dringt het besef tot me door van een zacht maar dringend gefluister, kom, kom naar buiten! Ik dwing me om naar de tijd te kijken tussen de sterren, die door mijn doorschijnend plafond twinkelen. De frisse Citroengeur die altijd in de kamer circuleert, is aan mij niet besteed. Zes uur in de morgen. Ik besluit op te staan, hoewel het nog geen dagtijd is, maar ik wil los van die stem, van die dreun in mijn kop. Ik sla mijn dekbed van me af en begin loom aan mijn oefeningen. Buigen, strekken, net zolang totdat ik hijg van de inspanning, het teken, dat ik me weer kan ontspannen, daarna nog een keer de oefeningen, pas daarna loop ik naar mijn bubbelbad om me onder te dompelen om de hersenspinsels van de nacht van me af te spoelen. Ik knap er wat van op. Zo gaat het al drie maancirkels. Ik slaap slecht, ik zit vol gedachten. De fluisterende stem daagt me uit, ik kan er niet los van komen tot het Oog me roept en ik me kan vastklampen aan mijn dagelijkse taken. Mijn dag van zwijgen is begonnen.

Puquina, onze koepel, licht langzaam op. De sterren doven een voor een uit, in de verte gloort boven de horizon de zon om aan zijn nieuwe rondgang te beginnen. Het plafond in mijn kamer volgt de hemel van de koepel, ’s nachts een glinsterende sterrenpracht. In de koepel is het overdag een blauwe zee van licht, zodat iedere porie van je huid altijd, iedere seconde, doordrongen is van onze levenscyclus en van de onmetelijkheid en tegelijk de onbereikbaarheid van het heelal. Het Oog beschermt en vitaliseert ons, dag en nacht, iedere keer opnieuw,

op Terra, Mars en Luna, altijd en eeuwig, zo is onze hoofdregel.

Puquina licht op. Altijd weer een wonder. Het zachtgloeiende rood van de opgaande zon maakt plaats voor een helder licht hoog aan de azuurblauwe hemel. Vandaag is er geen wolk te zien, het is immers bloeitijd, de gewassen op de velden klimmen trillend van genot reikhalzend uit de vochtige vruchtbare grond omhoog alsof ze naar de lokkende zon willen, overal kleuren de bloemen en gonzen de bijen om hun bevruchtingstaak uit te voeren. De opkomende aren van het quinoa graan ontwikkelen zich in een gestaag tempo naar de rijkdom van vol goud graan, naast vitaal water het levenselixer van de koepelmens. Ons bereikt nooit een echte regen, onze regenval komt van water diep uit Terra, het is een wonder, dat dit allemaal kan in het wereldwijde netwerk van koepels. Het weer in de koepel volgt de werkelijkheid zoals die wordt nagebootst, fris en prikkelend, dan weer nat en dompig, vaak vol en droog afhankelijk van de seizoenen zoals een vrouw geurt in haar maanstonen.

De regel van de eeuwigdurende cyclus van zon en maan, leert ons altijd handelen in overeenstemming met de aard van de dingen, het Wu Wei beginsel, het levensprincipe, dat onze transformatie mogelijk heeft gemaakt. De mens is er en zal er tot het eind van de tijd zijn, mits we leven volgens de regels, daar zijn we van doordrongen. Het gaat om het leven in het besef van de eindigheid van dagen en dingen. Onze koepel omvat een groots gebied. Aan de rand zie je de besneeuwde pieken van de Andes, die op onze hoogte toch nog een paar kilometer in de lucht priemen. In het midden van Puquina glinstert het overkoepelde water van het Titicacameer. Isla del Sol, een vredig rietrijk eilandje en het schiereiland Copacabana met okerkleurige zandstranden zijn het leefgebied van tal van levensvormen, die hier al leefden ofwel meegenomen zijn tijdens de grote ontsnapping. Puquina overkoepelt een ovaal gebied van ongeveer 250 kilometer. In oude tijden leefden hier Inca's, indianen die de zon aanbaden als hun opperwezen. De leefgemeenschap leeft op de restanten van twee dorpen Guaqui en Huarina en de oude stad la Paz. Hier en daar zie je nog ruïnes van oude gebouwen boven de weg geërodeerde zandsteen uitsteken. De fundamenten van onze hagelwitte wooneenheden zijn

gebouwd op restanten van bouwsels van oude beschavingen in een luisterrijk verleden. De rivier de Desaguadero slingert door het landschap vanaf het Titicacameer naar beneden langs uitgesleten terrassen van vaalgeel zandsteen, valt in een peilloze diepte in een loodrechte waterval en verdwijnt dan ondergronds in spelonken naar de ver weg gelegen hoogvlakte: de Altiplano. De serene rust lijkt eeuwig, maar soms schudt de aarde onverhoeds door schokkende bewegingen in de Oceanische plaat, die met wel zes centimeter per jaar onder de continentale plaat duikt. De koepel is berekend op het doorstaan van zware aardshokken tot ruim boven de tien op de schaal van Richter. Ik heb dat gelukkig nog nooit meegemaakt.

Een gigantische levensruimte voor 25.000 mensen, zwijgers, (ik ben ook een zwijger), spinners, denkers, dieners en leiders onder de hoede van het alziende Oog.

2

JEREMIA, WAT GEBEURT ER?

Met mijn hoofd nog zwaar van mijn dromen loop ik naar het centrale plein van het alziende Oog. Ik ben klein van stuk niet alleen omdat ik nog in mijn groeifase zit, ik ben 17, maar ze hebben tijdens de transformatie niet de lengte van de mens kunnen regelen, zodat ik vrijwel altijd op moet kijken naar anderen. We dragen allemaal een wit strak en glad zittend lichtgewicht beschermepak met een hoofdhelm, half gesloten, ons gezicht en armen vrijlatend. De nog resterende straling ligt al lang weer onder het risiconiveau, daarom is een half open helm toegestaan. Toch lopen er nog steeds mensen rond die het niet vertrouwen en zweren bij een helm met een kap over het gezicht. Van alle kanten door de ondergrondse lijnen komen mijn koepelgenoten aan in het centrumstation zacht suizend in mobilia, die je in een mum van tijd uit alle hoeken van de koepel naar het centrum brengen.

We werken en leven volgens onze taak, daarom gaat het er iedere morgen als vanzelf zo aan toe. Iedere dag arriveert een andere tranche bewoners van de koepel voor het bijwonen van de openbare levensles. Een drukte van belang, iedereen zoekt zijn plek op, soort bij soort onder de starende blik van het oog hoog boven ons in de nok van Puquina. De ranke oogvezels van grafeen reiken naar alle zijden van het koepelovaal, zodat het Oog ons uit alle ooghoeken kan volgen en beschermen. We kijken nooit omhoog, nederigheid past ons. Onze koepel leeft! De oogvezels zijn broos, bijna doorschijnend, de luchten van Terra vormen onze koepelhemel. Op de hoogste ring van de arena zitten de dieners, daaronder de denkers, dan de spinners en helemaal beneden onze leiders en de zwijgers. Daar is mijn plaats ook dus, sinds ik mijn basisopleiding achter de rug heb. Mijn ouders, Janos en Zymah, zitten als ervaren zwijgers op de voorste rij. Alles en iedereen netjes gesorteerd naar getal en rang. We hebben voor ieder milia, er zijn er 25, één leider, verder 550 dieners, 275 denkers, 150 spinners en 24 zwijgers, goed herkenbaar aan

de kleur van de draaghelm. Die draaghelm was oorspronkelijk bedoeld als bescherming tegen de radioactieve straling, die ondanks de filtering door de koepel toch nog door kon dringen in onze leefgemeenschap, maar door de jaren heen bleek dat niet meer nodig, zodat de helm nu hun gezicht nog maar half omsluit en op kleurrijke wijze de identiteit van de mensen verraad. De zwijgers hebben een melkwitte helm, de denkers eigeel, de spinners mosgroen, de dieners koolzwart, het lijkt wel een leger kevers en de leiders hemelsblauw, ordelijk en precies, zo wil het Oog het. Zoals al die mensen om me heen krijg ik 's morgens altijd weer een gelukkig gevoel, we zijn één met elkaar en met het Oog. Een zacht timbre van onze morgenbede zoemt door de koepel "Oh vredig Nirwana! Oh Nirwana ons lot!" Wij, de zwijgers, doen mee in gedachten. We kunnen nog maar moeizaam praten. Zwijgers, leggen telepathisch contact met elkaar en via het Oog met de andere koepels eindeloos ver weg op Terra, Mars en Luna. Wij zorgen voor een mentale dialoog met andere zwijgers. Als we willen kunnen we dat onafhankelijk doen van het Oog, maar dan moeten we daar wel bewust voor kiezen. De koepels op Terra, Mars en Luna zijn door de vezelstructuur van de Ogen via ruimtestations aan elkaar gekoppeld. Direct contact tussen de koepels van mens tot mens is, behoudens via telepathische communicatie van de zwijgers, niet mogelijk, omdat sinds de grote ontsnapping door het uitvallen van de communicatiesatellieten mobiel mondiaal contact niet meer mogelijk is. Alleen het netwerk van koepels kan nog communiceren door gebruik te maken van een aantal oude astrometrische observatiesatellieten, die in hoge banen om de aarde cirkelen.

De spinners, onze netwerkers, onderhouden de techniek van het koepelnetwerk. Wij, de zwijgers, zorgen via het netwerk voor mentale communicatie met de zwijgers van andere koepels. Zo is het bij de transformatie bedacht: homo specialis kan niet zonder het netwerk maar heeft via ons toch de regie. Het Oog heeft zwijgers nodig om het leven van de mensen overal te vitaliseren, wij hebben het Oog nodig om volgens de regels homo specialis waar dan ook te volgen en te behoeden. Dat is onze taak.

Dat hebben we zo geleerd van onze ouders en in onze opleiding, die begint in de centrale kinderopvang, waar onze opvoeders ons brein prikkelen en vormen tot het geschikt is om met de basisopleiding te beginnen. Dit klinkt nogal schools, maar we hebben toch een zorgeloze jeugd gehad. Mijn ouders, Janos en Zymah, hebben daarvoor gezorgd, ook de opvang en de school hebben altijd de gezonde combinatie van vreugde en plicht weten te stimuleren. Ik weet nu, dat het zo hoort, het ligt in de programma's voor onze levenskunst opgesloten.

De levensregels glijden boven ons langs brede fel oplichtende projectieschermen, de tekst geel op blauw, zodat die met geen mogelijkheid aan je aandacht kan ontsnappen, de dagelijkse levensles beitelst in ons hoofd. Iedereen kijkt met volle aandacht omhoog. Ze volgen regel voor regel, de zin van hun bestaan.

Hoofdregel: Het heelal is de reden van ons bestaan. Terra, Mars en Luna zijn onze leefgebieden. We leven volgens het Wu Wei beginsel en volgen daarmee de aard van de dingen. Onze leefwijze is door het Oog vastgelegd in tien leefregels.

- Leefregel een: We zijn een met elkaar.
- Leefregel twee: We leven en werken volgens onze taak.
- Leefregel drie: Dieners zijn dienstbaar, denkers kennen onze geschiedenis, spinners zijn de koepelnetwerkers, zwijgers zorgen voor de communicatie, onze leiders zorgen voor orde en regelmaat.
- Leefregel vier: Het alziende Oog bewaakt, onderhoudt en vernieuwt onze programma's voor de instandhouding van ons leven.
- Leefregel vijf: We kennen onze geschiedenis binnen de eindigheid van het heelal.
- Leefregel zes: We kennen ons leven binnen de grenzen van de genetica.
- Leefregel zeven: We kennen de voorwaarden van het leefmilieu in de koepels.
- Leefregel acht: We kennen de regels van onze levenskunst.
- Leefregel negen: Geboorte, leven en dood zijn onlosmakelijk

met elkaar verbonden.

- Leefregel tien: Buiten de koepels is op Terra, Mars en Luna geen menselijk leven mogelijk.

Iedereen doet mee met de ochtendbede door het opdreunen van de regels, wij zwijgers doen dat in gedachten mee. Doordrongen van onze dagelijkse plichten beginnen we daarna aan onze taken. Ik negeer die zeurende stem in mijn hoofd.